Kurri pettus, walle keel,
Wägga helde, kerge meel,
Tewad ilmas paljo pahha,
Kautawad au ja rahha.
Perremees nüüd töttas linna
Sellepärraſt umbeſt minna,
Et ta ſullaſt lahti ostaks,
Wäe-tenistusſeſt peästaks;
Agga kelmi teggo läbbi,
Jäi taggaſi ſe abbi!
Et nüüd nekrut teinud wölga,
Perremees ſiis pöörnud ſelga,
Astund ſani, ſöitnud ärra,
Pettis nekrut jänud pärra!
Nenda käinud petja käſſi,
Mis on töeste terwe töſſi!

Merre hädda.

Ühhe Ahwrikama ſaddama liggi ſeiſis ſuur laew ankro peäl ja otis head tuult, et Indiamale purjutada. Korraga töuſis kange torm, mis kaks ööd ja kaks päwa turis, et Ma ja taewas kous ollid. Laew töuſis laenete otſas ülles taewa alla ja waus pea jälle ſüggawaſſe

merre põhja. Mastid murtſid ja purjud löhkeſid, ja wimaks läks ka ankro töu katki, ſiis aias torm laewa ühhe liwa-lee peäle, kus ta kinni jäi ja nüüd kiskuſid laened ühte tükki, teiſe järrele, laewa küljeſt lahti.

Kaldal ſeiſis ſuur hulk rahwaſt ja waatſid peält, kes hea melega neid ollekſid aitnud, kes laewa peäl ollid; agga neil ei olnud pati egga luupi, kellega ollekſid woinud appi miñna. Korraga astus üks wanna, 70 aastane mees, nimmega „Woltemade", ſanna lauſumatta rahwa ſeaſt wälja, jookſis kojo, kargas hobbuſe ſelga, ruttas merre äre ja hüdis: „Innimeſſed! aitke innimeſſi!" Nenda ajas temma wahhutawaſt laeneteſt läbbi, peäle 300 ſammo, kunni laewa jure ja hüdis ſeäl: Kaks teie ſeaſt lasko ennaſt mahha merreſſe ja heitko tuggewaste minno hobbuſe händus kinni, kül Jummal meid jubba kaldale aitab, ja ſiis tullen jälle taggaſi ja toon teiſed, kunni teid keiki peästan!" Kohhe ollid ka kaks neiſt hobbuſe händas kinni ja wannamees tulli nendega ojudes kaldale.

Kui ta kaldale olli ſanud, pöris kohhe taggaſi ja töi jälle kaks meeſt kaldale. Nenda olli

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1866, lk. 28